

Knížka: Zpověď JANA VOHRNY aneb...

MOTTO:

Existuje generální podmínka nebo předpoklad, jejichž splněním by každý člověk bez výjimky dosáhl Poznání?

Ne, taková generální podmínka, která by platila pro všechny lidi stejně, neexistuje. Lidstvo je totiž nesmírně pestrá a rozmanitá směsice bytostí na různých stupních vývoje. Přece však je několik bodů společných všem:

1. Hledáš-li Pravdu, žij Pravdu.
2. Neztrať ani minutu svého života na něco, co není Pravda Já.
3. V každém soustředění buď vždy citově oddán Pravdě Já, neboť jinak Ji brzy ztratíš z dohledu.
4. Nenech se vyrušovat myšlenkami zvenčí. Stane-li se tak přece, taž se do nitra: „Komu se objevily?“
5. Nezapomeň, že vše, co hledáš, je trvalé a stálé a že to není od tebe nikdy odděleno.

Toto je úryvek z knihy Eduarda Tomáše, mého přítele z Prahy a kamaráda a soupoutníka. Vyměnili jsme si dva dopisy a jeden korespondák. Zemřel ve věku nedožitých 94 let. Napsal mi obyčejnou, ale pro mě dost důležitou větu. „Já Ti věřím.“ Byl to také mystik a propagátor vědecké jógy.

Návod k použití: Uvařte si velký kafe nebo „kotel“ čaje a pozorně čtete. Za přibližné dvě hodinky to máte celé přečtené. Text knížky má 48 stránek. Učím v Domově seniorů POHODA, ve Chválkovicích v Olomouci hudební výchovu. Klidně mě kontaktujte. AUTOR

Zkuste toto povídání brát celé jako životopisný dokument.

KNÍŽKA: „ZPOVĚĎ“ JANA VOHRNY aneb Jak jsem vymyslel „sametovou“ revoluci.

Strejda začal napřed vyprávět o dědovi, o zrušení komunismu, a protože poslední věta mého táty před úmrtím byla: „Svůj úkol jsem splnil“, uvolnily se mi ruce k tomu, abych splnil svůj úkol i já.

Knížka fotografie neobsahuje. Pokud některé chcete, můžete si je prohlédnout na mém webu, pokud kliknete v textu na <http://johnvoh.webnode.cz>. Uvidíte zde přehled mých básní, příspěvků do novin i moji prezentační úvodní stránku.

Životopis stručně

Narodil jsem se v roce 1960 v rodině, která byla silně věřící, ale brali to tak nějak normálně. Můj dědeček, PhDr. Bohumír Cigánek, byl Moravským biskupem v Církvi československé husitské. Dá se to povedať i po slovensky. Žiji nyní v Olomouci, ve Chválkovicích, v penzionu pro důchodce a momentálně spolupracuji na dokumentu s Českou televizí. Znáte to ale, něco jiného je dokument, a něco jiného je knížka.

Má diagnóza krvavých stigmat je trochu úletová a zvláštní, ale celkem běžně jsou jí plné psychiatrické léčebny po celém světě.

Naštěstí jsem se pod vlivem rodiny, přítelkyně Milady a přátel tak úplně nezbláznil. Nejenom kvůli svému jménu, kterého kanonický význam, vypracovaný slečnou Pavlínou, popisují dále, ale i kvůli dalším okolnostem.

Děkuji tedy Olomoučance Pavlíně – která je silný patriot jako já. Svěťice „svatá Pavlína“ je i patronkou Olomouce.

V této knížce se dozvíte o tom, jak jsem vymyslel revoluční hesla, pojmy a datum počátku samotné „sametové revoluce“, a také to, jak jsem prožíval dny, kdy jsem se

stal podle jogistické terminologie „svědkem“. Toto však nemělo tenkrát se „sametovou revolucí“ nic společného.

Dočtete se i o způsobu jednání v komunistických psychiatrických léčebnách i o tom, co mi nejvíce pomohlo v nejtěžších dobách, a jaký mám na to dnes názor; jak jsem v penzionu, kde nyní žiju, již dříve vymyslel název „zavináč“ pro počítače. Už je to dávno. Hodně mi taky pomohl můj přítel Milan Pokorný.

Vymyslel jsem, také již dříve, čtyři nejznámější značky naší televize a kreslenou znělku Večerníčku. Všechno je to dřeňovka, tedy čistá pravda!! Jak k tomu došlo? To všechno se dovíte, pokud budete číst dále.

Kataklizma lidstva?

To je první, co mě napadlo; a co vidíme v některých amerických filmech. Prožíval jsem to úplně stejně, nefilmově, ale v reálu, na vlastní kůži. Asi nejenom proto, že jsem vymyslel znělku Večerníčka a ty čtyři značky, ale taky proto, že jsem tak trochu i humanista, a i proto, že už jsem prostě takový.

Kataklizmatu lidstva se dotýkají v dnešní době i obyčejné denní zprávy. Jako by byli všichni nějak příliš ovlivněni Amerikou 11. září 2001.

DĚTSTVÍ

Plné vláčeků, kola, kamarádů, koček, probíhalo bezvadně a dalo mi sílu přenést se přes všechny útrapy, které měly následovat. Pomáhalo mi i čtení, alespoň té kvalitní dětské literatury, která u nás tenkrát byla, a na kterou nás učitelé i matka tenkrát upozornili, protože jsme právě vyrůstali v době totalitní.

A nyní trochu divadelně: Pozor, prosím! Začínáme!

Můj pobyt v psychiatrických léčebnách v době totality by se dal označit i jako způsob odporu vůči režimu.

Například v roce 1986 jsem se rozzlobil v období vlády pana Gorbačova, kdy v tehdejším Sovětském svazu nastalo období, kterému se říkalo glasnosť (veřejná informovanost) a perestrojka (přestavba). Nastala změna myšlení a dodneška to

funguje; tak tedy v tomto období jsem se rozhodl, že půjdu zahrát na flétnu tehdejšímu našemu prezidentovi Gustávu Husákovi do Prahy.

Co by se tak asi mohlo stát...?

Policie se mě ptala, zdali nejsem v Chartě a tak, a že si mohu vybrat: mezi klasickým vězením jako politický nebo psychiatrickou léčebnou v Praze. Rozhodl jsem se pro psychiatrii, protože stigmata byla doposud můj nejsilnější zážitek. Nechci tady rozebírat tehdejší způsoby jednání státní policie, ale prožíval jsem to poměrně tvrdě, a prožil jsem si poměrně dost. Máma mi po letech řekla, že historie naší rodiny se jenom opakuje.

Bylo tomu tak? Ano, bylo!! Nakonec mi ze všeho pomohla její péče a účast kamarádů z kapely, kteří mě podporovali svými návštěvami v místech, kde jsem musel trávit čas, a to na uzavřeném oddělení jak v Praze, tak po mnoha intervencích nakonec ve Šternberku. Nebyly to ale intervence státního významu jako byly intervence Charty např. formou mezinárodního tisku či tlaku zahraničních médií, ale pouze intervence kamarádů a rodiny. Dost mi pomohla i moje vzpoura proti režimu přímo v psychiatrické léčebně ve Šternberku, kdy jsem se vědomě přede všemi smál průšvihů, který se právě tehdy stal v Sovětském svazu, a to v Černobyli. Nevěděli, co s tím, a tak mě propustili. Pobyt tam, to byly tři měsíce averze vůči režimu, která byla posílena i tím, že jsem nemohl zahrát na flétnu panu Husákovi. Dnes by to byla taková malá, normální a úsměvná demonstrace na Pražském Hradě. Normálně bych si to odehrál, a bylo by po všem.

Možná to všechno a ještě i některé jiné zdravotní problémy byly nakonec důvodem pro to, že po revoluci jsem přijal důchod na stigmata a stal se učitelem hudby. Praxe po všech stránkách tu byla a můj zdravotní stav způsobil, že se ze mne stal po všech stránkách workoholik.

Mám štěstí v tom, že v penzionu, kde nyní bydlím, je výborná péče, a tak dovolí-li mi to zdravotní stav, věnuji se svým koníčkům a trochu tady i pomáhám, abych se odreagoval.

Demonstrace na Pražském Hradě už není potřeba.

Ona ta stigmata jsou zvláštní nejen tím, že jsou krvavá, ale i tím, a to spíše, že se vám najednou vytvoří palčivá řezavá bolest, většinou na pažích, jak měl Ježíš hřeby. Začnou vám brnět nohy a hlava, najednou se vám otevře ruka, ne proto, že by byla suchá či přepracovaná, ale prostě jenom proto, že se jí chce, vy ani nevíte proč. Vytvoří se vám díra v mase a lidé okolo začnou šilet, protože většinou neví, o co jde. Nejzajímavější na tom ale je, že po vychrstnutí krve se ruka zavře a během chvíle jakoby se nic nestalo. V mém případě nezůstává žádná jizva. Palčivá bolest ustoupí a je zase dobře. Jde o to nezazmatkovat. Jenomže kdo se Vám zaručí, že se to nebude opakovat?

Proto berete medikamenty, u mě konkrétně injekce na utlumení organismu, a jestli to pomůže nebo ne, to ví jen Pán Bůh a ošetřující psychiatr. Palčivá bolest se mi na těchto místech občas vyskytne, i když se musím přiznat, že už dlouho jsem nic nepocítil. Avšak prýštivá krev se vyskytla dvakrát. Jednou na obou pažích a jednou pouze na pravé, přesně v místě hřebů. Pak se vše zas upravilo. Jednou se mi to přihodilo v posteli a jednou před tabulí v osmé třídě, v obou případech před svědky. Nerad o tom mluvím, protože jogistická filosofie upozorňuje, že i tento typ samándhi, pokud na něj myslíme, si můžeme tímto i přivolat, a mohu vám říci, že to není zrovna moc příjemné.

Znám na to i vtip, možná pro někoho trochu drsný, ale funguje to i v praxi, jako mantra: Onanuji denně, akorát mě mrzí, že nevím, co je to masturbace nebo ukájení.

Občas o tom přemýšlím víc a mám strach, aby se to z důvodu možných zdravotních problémů, které se mohou nabalit, neopakovalo, ale ani moderní medicína neví, jak konkrétně proti tomu bojovat; buď tlumí projevy nemoci u jednotlivých pacientů léky, nebo je uzavírá do psychiatrických léčení. Možná pro potlačení příznaků postižení existují i jiné metody, já jsem se však s nimi nesetkal. Byly mi nabídnuty medikamenty, které jsem přijal, a elektrošoky, které jsem odmítl, protože si myslím, že podstoupení léčby elektrošoky má za následek vnitřní pnutí organismu, což se projeví nepříznivě na zdravotním stavu pacienta. Domnívám se, že tím je narušena i energie prostředí, ve kterém se pohybujete. Na objevení se

stigmat má vliv prostředí, ve kterém se člověk pohybuje, jakoby ho podrobovalo zkoušce z bolesti a odolnosti nervů. Buď to člověk zvládne, nebo se psychicky zhroutí a skončí někde v ústavu. V lepším případě na kratší, v horším případě na delší dobu, nebo navždy. Pak sleduje svět z uzavřeného prostředí. Někdy má přístup k novinám, televizi, rádiu. Mnohdy hraje významnou roli v každé psychiatrické léčebně také rozdílný přístup některých ze zaměstnanců k pacientům. V některých léčebnách mají v tomto ohledu zaveden tak zastaralý rituál, že změnit v této věci něco k lepšímu je velmi obtížné; vím to z vlastní zkušenosti. O pacientech a ošetřovateli, o lékařích i jiných zaměstnancích v psychiatrických léčebnách bylo natočeno několik až hororových filmů, které velice přesvědčivě a sugestivně přibližují divákovi život v těchto zařízeních.

Mohu Vám ale říci, že něco úplně jiného je být v psychiatrické léčebně jako pacient, než třeba jako návštěva, přednášející, či účastník exkurze; všechno jsem zakusil osobně. Při této příležitosti mě napadá ten nejhezčí vtip, který znám, a to o klíči: Kdo má klíč, není blázen. Promítněte si to do vlastní praxe a pochopíte. Jako pacient vám mohu říci, že nemocný člověk je často na hraně a sám mnohdy nedovede určit přesnou hranici mezi stavem nemoci a zdravím. To pochopí jenom moudří a dospělí; třicetileté děti v žádném případě.

V žádné z léčeben, ve kterých jsem byl, se o mě nestarali vysloveně špatně.

Někdy prožijete drsné chvíle, když některému ze spolupacientů zrovna „hrábne“; můžete se stát obětí trestného činu a můžete přijít i o život. Většinou jsou pacienti utlumeni medikamenty, ale do hlavy nikomu nevidíte, a jejich přesnou diagnózu taky neznáte. Během těch několika hospitalizací, kterými jsem prošel, jsem slyšel i o zvláštních případech, z nichž vám povím o jednom. Chlap se rozběhl proti zdi, narazil do ní hlavou a zemřel. Nikdo mu v tom nezabránil a ani nemohl. Nabízí se poučení, že když prožijete několik hospitalizací a dostanete se z toho, tak jste nakonec víc psychicky odolnější než ti, co na léčení nebyli. To v tom lepším případě. V tom horším se z toho nemusíte dostat už nikdy a trápíte se do smrti.

Po léčbě už záleží jenom na tom, jakou pozici si vybudujete sám v životě, jak zapadnete do společnosti a jak se budete pohybovat mezi lidmi. Samozřejmě jako

varovný maják tu musí být stále zpětná vazba: pozor, může se to opakovat. Správný život si vybudujete sám, čistou pravdou vůči svým ošetřujícím, a také rodině. A také práci. Jinak to nejde. Vymýšlet si něco, abych byl jako nemocný a přitom byl docela schopný, je za prvé nemravné a za druhé se na to za chvíli přijde. Jedině čistá pravda a pravidelná kontrola vás mohou dostat ze zdravotních problémů tohoto typu. Žádné „hraní“ nemá smysl, protože balamutíte tím hlavně sebe a děláte zbytečné problémy druhým. Člověk by si měl během let tyto souvislosti uvědomit. Tak se na to dívám já.

Českou televizi jsem kontaktoval několikrát a až teprve po letech mě potkalo to „štěstí“, že mi, jak by řekla moje maminka, „slušně odpověděli“. Tím také začala naše spolupráce, která vyvrcholila schválením námětu scénáře dokumentu o vzniku značek České televize.

Tady je slíbený kanonický význam slova vohrna a tedy i mého jména spolu s datem narození. Údaje o jméně a datu narození působí v našem podvědomí na naše konání a je jen na nás, jak se s těmito vlivy vyrovnáme.

JAN VOHRNA 4. 2. 1960

Kanonický význam

	pojem	tarot	planety	symbols
J – 10	ukazovák	sfinx	kozoroh	úspěch
A – 1	člověk	mág	slunce	vůle
N – 50	plod	lid. génus	vodnář	počátek člověka
V – 6	oko, ucho	dvě cesty	panna	zkouška
O – 70	hmotné	věž zasažená blesk.	skepec	zkáza
H – 5	dech	člověk	merkur	inspirace
R – 200	hlava	procit. mrtvých	ryby	obnovení
N – 50	plod	lid. génus	vodnář	počátek člověka
A – 1	člověk	mág	slunce	vůle

Okulní význam

Číselný význam: Jednotka + Podstata

4. – 4 /Kvarternar – Zákon/

hrud'	kamen. krychle	jupiter	realizace
-------	----------------	---------	-----------

2. – 2 /Binar – Spojení/

ústa	chrám. dveře	měsíc	poznání
------	--------------	-------	---------

1 – 1/ Jednotka – Podstata/

člověk	mág	slunce	vůle
--------	-----	--------	------

9 – /Trojitý ternar – Poznání/

krov	zhas. kahan	neptun	rozvážnost
------	-------------	--------	------------

6 – /Dvojitý ternar – Pokrok/

oko, ucho	dvě cesty	panna	zkouška
-----------	-----------	-------	---------

0 – 10 / – /

ukazovák	sfinx	kozoroh	úspěch
----------	-------	---------	--------

4. 2. 1960

K tomuto datu se vážou písmena: **DBATVJ**

Chtěli byste vědět, proč jsem napsal předcházející datum tak velkými číslicemi? Tady je vysvětlení:

To datum je totiž významné a památné tím, že jsem se v ten den narodil, a připomínám, že to bylo v roce 1960 a téhož dne a v témže měsíci, avšak v roce 1994, tedy o 34 let později, začala vysílat televize Nova.

K tomu bych chtěl povědět, jak vlastně vznikly název a logo televize Nova: Bylo to asi v roce 1977, kdy jsem jel vlakem náhodou ve stejném vagonu jako pan Vladimír Železný. Seděl jsem ve vedlejším oddíle, a aniž bych se o to snažil, vyslechl jsem část rozhovoru, který vedl pan Železný se svým spolucestujícím. Na základě mnou poněkud hlasitěji pronesené poznámky k tématu se stalo, že pan Železný, který poznámku zaslechl, přišel za mnou a tak se stalo, že v další části hovoru, který probíhal i za mé účasti, jsem navrhl název soukromé televize „Nova“, kterou pan Železný hodlal založit.

Po návratu domů, hned na druhý den jsem vyhledal svého strýce, kterému jsem se s celou záležitostí svěřil; ten potom napsal dopis, adresovaný České televizi, který mi před odesláním ukázal, a ve kterém uváděl mnou navrženou značku nejen pro televizi Nova, ale ještě také pro další vznikající soukromou televizi Prima.

Slovní výklad byl jím doplněn ještě o grafické znázornění log obou televizí.

Musím ještě doplnit, že někdy v roce 1965, kdy na základě sociologického výzkumu, který tehdy probíhal v mateřských školách a jehož účelem bylo získat inspirační návrh na kreslenou znělku předvečerního pohádkového pořadu, se nejvíce líbil můj návrh. Tak se zrodil Večerníček a jako zvláštnost ještě dodávám, že podle fotografie, kterou se mnou tenkrát zmínění pracovníci pořídili, nakreslil malíř Radek Pilař obličej panáčka s papírovou čepicí.

Současně s návrhem na znělku Večerníčku, vznikly v mém rodišti, první dvě značky, a to ČT1 a ČT2, ve spolupráci s maminkou a mým strýcem. Značka Primy vznikla na základě toho, že jsem dělal muziku, akorát se to muselo podle mě trochu poopravit. Ale můj námět to byl taky. Nad značku Prima jsem doplnil nad „i“ čepičku, protože jsem flétnista.

A být flétnista a neznát Jiřího Stivína s jeho věčnou čepicí „bekovkou“? To by snad ani nebylo možné.

Později jsem se setkal s panem Stivínem i osobně a bylo to dost bezvadné a hodně povzbuzující. On sice nechtěl jít zahrát panu Husákovi na Hrad, jako dříve já, ale zato pravidelně hrál na Vánoce u hrobu Jana Palacha. Příjemně jsme si oba popovídali, i když byla úplně jiná doba, a tak jsme se trochu báli.

Tenkrát jsem se setkal i s panem profesorem Žilkou – flétnisté znají, a hudební postupy obou pánů, coby jejich žák a nyní učitel, používám dodnes.

Setkání s panem Železným bylo zase zvláštní a trochu humorné, přesně v jeho stylu, absolutního profesionála.

Byl tam spolu ve vlaku i se svým kamarádem. Dnes by se řeklo, (možná i tenkrát) – šedou eminencí. Bavili jsme se o tom, co se nám zrovna nejvíce líbí v televizi. Já jsem mu ale neřekl, že jsem autor prvních značek.

Pochopil jsem, že jede ze Slovenska. Tam se natáčel pořad „Okna vesmíru dokořán“. On se mě na to zeptal a já jsem mu ho samozřejmě pochválil.

Když jsme se bavili o vesmíru, a já viděl z vlaku zrovna krásně zapadající slunce, prohodil jsem, jen tak pro sebe:

„Nova, to by byla krásná značka pro televizi!“; ani nevím, jak mě to napadlo!?

Šedá eminence vzala notýsek, napsala si tam CET 21, vysvětlili mi, že je to „central europe television“, a jelo se dál.

Potom jsem byl doma ještě čtrnáct dnů šťastný, že se vývoj, snad trochu i mou zásluhou, posunul zas o kousek dál.

Když jsem to pak řekl doma strejdovi, nakreslil a poslal obě značky do televize, stejně jako předtím s ČT1 a ČT2, a bylo uděláno. Tak, jak už jsem vám řekl.

Dodneška to funguje, a já jsem mu za to hrdý. Jak za sebe, tak za rodinu, za strýce a za mámu.

Strejda i děda se jmenovali shodně, Bohumír Cigánek, ale o tom až později.

I když se časem obě značky trochu změnily, původní námět je náš.

Značka ČT1 a ČT2, což je v podstatě totéž, vznikla na základě ankety, která vyšla v tehdejšímu časopisu Televize.

Byl jsem tenkrát ještě velmi malý, ale „Č“, už jsem napsat uměl, protože jsem věděl, že jsem z Československa.

Napsal jsem „Č“ a písmeno „t“, dole zatočeným háčkem doprava. Doprava s háčkem, tak jak se to normálně píše v knížkách. „Takhle to ale nejde“, řekla maminka. „Ale vždyť jsi říkala, že pořád doprava“, řekl jsem. „Dobře“, řekla maminka, „ale v tomto případě to nejde!!“

Tak jsem napsal háček „t“ dole doleva a propojil to dohromady s nakreslenou obrazovkou. Když to viděl strejda, mimochodem inženýr optiky, který pracoval taky v Meoptě Přerov a učil nějaký čas na průmyslovce, zasmál se, a šel to dodělat vedle do kuchyně. To propojené „té“ vpravo nahoře. A bylo hotovo.

Potom, když přišlo vyrozumění po čase, že značka je schválená, objevila se na mém stole od babičky, maminčiny maminky, velká čokoláda za odměnu.

Ono mi přišlo v dětství do cesty mnoho lidí, ale nejvíce mě vychovávala babička, strejda, maminka a učitel hudby Lubomír Kantor, který byl rovněž i dlouho mým hudebním kantorem na flétny.

Prožili jsme si za komunistů poměrně dost a máma byla stále perzekvovaná. Měli jsme malý byt, táta to nevydržel a po rozvodu se odstěhoval do Prahy, kde jsem ho častokrát s dobrozdáním mámy navštěvoval.

Ale teď o těch dědečcích, protože je to dost důležité. Známi říkají, že jsem povahově po dědečkovi biskupovi, kterého jsem nezažil (zemřel v roce 1957), ale já si myslím, že největší vliv na mě měl strejda Bohumír Cigánek – logicky, protože byl v mé přítomnosti v dětství nejbližší chlap.

Oba byli autoritami v naší rodině a nedá mi, abych Vás podrobně neseznámil s historií života mého dědy, biskupa PhDr. Bohumíra Cigánka, který taky dost podstatně ovlivnil život mojí maminky a celé naší rodiny.

Dovoluji si použít článek, který vyšel v časopise Československé církve husitské Český zápas číslo 3 ze 14. ledna 2007, tedy 18 let po revoluci, a jsem jeho autorovi PhDr. Bohdanu Kaňákovi velice vděčen a přetiskuji ho s jeho svolením.

Děkuji Vám za to!

T r o c h a h i s t o r i e n i k o h o n e z a b i j e :

PhDr. Bohumír Cigánek – obětavý moravský biskup.

PhDr. Bohumír Cigánek se narodil 11. září roku 1874 v Lipňanech u Olomouce. Pocházel ze selské rodiny. Tradiční římskokatolické rodinné zázemí jej vedlo ke studiu teologie. Po prvních letech středoškolského studia v Olomouci přešel na cyrilo-metodějské gymnázium v Klimkovicích u Opavy, jehož absolventi byli připravováni pro duchovenskou dráhu.

Jako externista klimkovického gymnázia maturoval roku 1892 na gymnáziu v Opavě. Po absolvování vojenské služby u olomouckého 54. pěšího pluku pokračoval Bohumír Cigánek ve vysokoškolském studiu v cizině, v Rakousku a ve Švýcarsku. Ve Vídni, Štýrském Hradci a švýcarském Freiburgu studoval filosofii a teologii. V roce 1899 byl ve Štýrském Hradci vysvěcen na kněze a roku 1902 získal na katolické freiburské univerzitě doktorát z filosofie. Novokněz Bohumír Cigánek pak působil jako katecheta ve středních Čechách: na školách v Praze-Michli, v Praze Nuslích a na Kladně. Již v této době se svou politickou aktivitou v řadách „pokrokářů“ odlišoval od názorů většiny svých kněžských kolegů. Od ministerstva kultu a vyučování získal na léta 1909–1910 povolení ke studijní cestě do Spojených států amerických a do Kanady v oboru sociologického studia. Zaměřil se zde na sledování životních podmínek českých a slovenských přistěhovalců. Po návratu do vlasti pořádal se svým kněžským kolegou, spisovatelem Aloisem Svojsíkem (zemřel 1917), osvětové přednášky o krajanech v zámoří.

První světovou válku prožil Bohumír Cigánek na frontě jako vojenský polní kněz v rakousko-uherské armádě. Poté, co byl na srbské frontě těžce raněn, byl přidělen

vojenské nemocniční duchovní správě, a to zejména v Karlových Varech a Mariánských Lázních. Pro své přátelské chování ke zde internovaným Rusům, byl za trest přeložen znovu ve funkci polního kuráta na Balkán. Tam utrpěl další zranění a domů se vrátil až po vzniku Československé republiky v zimě roku 1918. Popřevratová doba mu však nedopřála ani chvíli odpočinku.

Ministerstvo národní obrany ho povolalo k armádě na Slovensko, kde odpovídal za organizaci osvětové práce. Na jižním Slovensku se zúčastnil roku 1919 bojů u Lučence s vojsky Maďarské republiky rad a byl vyznamenán válečným křížem s hvězdou. V lednu roku 1920 pak byl jmenován zemským osvětovým inspektorem pro Moravu, Slezsko, Slovensko a Podkarpatskou Rus v hodnosti plukovníka jako důstojník při generálním štábu francouzské vojenské mise. Organizoval ve všech posádkách osvětovou a etickou výchovu včetně kurzů pro osvětové důstojníky, byl iniciátorem kurzů pro negramotné, zakládal vojenské knihovny, redigoval vojenský týdeník „Bratrství“, pořádal výstavy. Za tuto svou úspěšnou činnost byl PhDr. Bohumír Cigánek vyznamenán francouzskou Akademií věd a umění čestnou důstojnickou hodností.

Bohumír Cigánek však nevyužil úspěšnou vojenskou kariéru, která se před ním otevírala. Po vzniku Církve československé požádal o propuštění z armády a na žádost dr. Karla Farského, s nímž se znal z předchozích let, odešel v roce 1920 jako farář nové církve do náboženské obce v Plzni-východ. Plzeň byla pro Farského (zemřel v roce 1927) významným místem, kde v roce 1918 prožil svůj „přelom“ a nastoupil tak cestu, vedoucí až do čela nově vzniklého církevního společenství. Bohumír Cigánek zde měl působit na území téměř celých jihozápadních Čech, které odpovídalo dnešní plzeňské diecézi. Svoji činnost naplňoval zejména organizační prací, bohoslužbami, výukou na školách a konáním přednášek. Pro lepší zvládnutí svého úkolu rozdělil spravované území na několik menších náboženských obcí a vydával pro ně církevní časopis „Výhledy“.

V roce 1932 byl Bohumír Cigánek zvolen členem pražské diecézní rady a druhý patriarcha dr. Gustav Adolf Procházka (zemřel v roce 1942) ho jmenoval svým vikářem pro západní Čechy.

Po čtrnácti letech intenzivní služby pak odešel v roce 1940 na zdánlivě méně exponované místo do farnosti ve Zbraslavi. Jeho zbraslavské působení však bylo poznamenáno tíživou dobou nacistické okupace.

Bohumír Cigánek nezapřel své přesvědčení vlasteneckého kněze a pro odvážná kázání se brzy stal objektem zájmu nacistické tajné policie – gestapa. Jeho odvážná duchovenská služba vyvrcholila v květnových dnech roku 1945, kdy se ocitl mezi rukojmími, které ustupující nacistické ozbrojené síly chtěly popravit. Byl zachráněn téměř v poslední chvíli prvosledovými jednotkami americké armády.

Vzhledem ke svým zásluhám a zkušenostem byl Bohumír Cigánek po druhé světové válce považován za jednoho z vhodných kandidátů biskupství. V červnu roku 1946 sice jako protikandidát ve volbě na nově zřízenou funkci pražského biskupa neuspěl, avšak již v listopadu téhož roku jej diecézní shromáždění v Olomouci zvolilo do čela moravské diecéze. Po biskupské ordinaci v únoru roku 1947 se tak PhDr. Bohumír Cigánek stal následovníkem významného moravského biskupa Církve československé dr. Rostislava Stejskala (zemřel v roce 1946).

Od počátku svého působení v Olomouci musel Bohumír Cigánek řešit nepřiměřené množství problémů, signalizujících střetávání politických sil před nástupem komunistické totality. Církev byla v té době na Moravě též významným společenským činitelem, ovlivňujícím veřejné mínění, a biskup pevného charakteru s výrazným národním cítěním a demokratickými zásadami, který se nenechal nikdy nikým manipulovat, byl mnohým trnem v oku.

Proto nová totalitní moc po únorovém převratu v roce 1948 usilovala o jeho diskreditaci.

Protože pro jeho osobní zásluhy a poctivost bylo jen velmi těžké jeho osobu napadnout, zaměřila se totalitní justice na kriminalizaci nejbližších členů jeho rodiny. Tyto okolnosti spolu s dalšími problémy, vznikajícími při správě diecéze, vedly Bohumíra Cigánka k zásadnímu rozhodnutí: Pod velkým tlakem ze svého úřadu na jaře roku 1950 odstoupil.

Poslední roky Cigánkovy biskupské služby byly též poznamenány událostmi, předcházejícími politickému procesu, spjatému nepřímo s emigrací Augustina Jünglinga, faráře Církve československé v Olomouci.

Ačkoliv zatýkání podezřelých začalo až na podzim roku 1950, tedy už po Cigánkově abdikaci, snažil se Bohumír Cigánek již od roku 1948, který byl též rokem Jünglingovy emigrace, pomáhat ještě z pozice biskupa ohroženým. Patřila k nim zejména Jünglingova manželka s dětmi a po jejím následném úniku za hranice i další olomoucký duchovní Oldřich Bukal.

Bukalovo pozdější zatčení nebylo odvráceno ani jeho přeložením z olomouckého Husova sboru na faru v Jeseníku v září roku 1949.

V následujícím politickém procesu, zakončeném v únoru roku 1952 rozsudkem brněnského oddělení Státního soudu, byli za vykonstruovanou protistátní činnost a špionáž, organizovanou údajně z emigrace Jünglingem, odsouzeni k mnohaletým trestům odnětí svobody a vysokým pokutám nejen duchovní Církve československé Oldřich Bukal (zemřel v roce 1967), ale též další československý farář z Hostic i se svou manželkou, dále pak i jeden z úředníků olomoucké diecézní rady a v neposlední řadě i dcera Bohumíra Cigánka Dagmar.

Bohumír Cigánek nebyl sice přímou obětí této justiční zvůle, ale jistě celou záležitost těžce nesl. Zemřel v ústraní 5. ledna roku 1957 ve věku 82 let. Osobnost Bohumíra Cigánka si zaslouží naši pozornost nejen pro barvité životní osudy a prožitá strádání, ale též pro příkladnou obětavost, kterou věnoval duchovenské službě v církvi.

PhDr. Bohdan Kaňák

Když jsem přepisoval tento text z časopisu Český zápas, v mnoha případech se mi chtělo plakat. Nakonec jsem si ale uvědomil, že i já vlastně veškerou službu druhým беру taky jako ekumenii, a tak vždy, když si vzpomenu na utrpení naší rodiny, se mi spravedlivě uleví; aspoň se mi tak zdá.

Jan Vohrna, syn Dagmary, dcery Bohumíra Cigánka.

Kratičký, zjednodušený rodokmen

PhDr. Bohumír Cigánek		manželka Agata Cigánková
syn Ing. Bohumír Cigánek		dcera Dagmar Cigánková
manželka Ilona Cigánková		manžel Jan Vohrna
děti	Ing. Ivo Cigánek Ing. Jana Cigánková	dítě Jan Vohrna

Když jsme naposled mluvili v souvislosti se zjednodušeným rodokmenem o sestřenici Ing. Janě Cigánkové, mohu Vám říci, že náš rodokmen je mnohem delší a rozšířenější, už i o děti našich dětí. Mému synovi Zdeňkovi Vohrnovi se narodila dcerka Lucinka a mému bratranci Ing. Ivo Cigánkovi se narodilo třetí dítě, dcerka Tereška.

To ale jenom pro zajímavost, na doplnění. Ale s tím jménem Vohrna je to složitější. Po rozpisu kanonického významu, je třeba doplnit informaci, že američtí vojáci zjistili po válce, že po seřazení těchto písmen za sebou v písemné posloupnosti slova v o h r n a, dává toto slovo poměrně dost velkou fonetickou energii, ne-li tu největší.

Je to zvláštní, ale toto mi bylo potvrzeno i v jednom televizním dokumentu, a předtím také na vojně.

Svoje jméno člověk nepřeslechne a přirozeně se o soubor těchto písmen zajímá. I z uvedeného kanonického významu se dá mnohé přechíst. (Můžete zkontrolovat na straně 8.)

Na vojně jsem se to dozvěděl nepatřičnou formou a neseriózně, ale nechci se o tom rozšiřovat, protože jsem se to nakonec dozvěděl, a to bylo pro mne v tu dobu důležitější. Vracel jsem se z vojny zkušenější nejenom o tuto informaci, nevěda o tom, že mi bude v dalším životě několikrát potvrzena.

Stalo se.

Když jsem vyhrál anketu „Staňte se na chvíli prezidentem“, která byla nedlouho po Sametové revoluci vypsána v časopisu „Signál“, dostal jsem právě tuto informaci potvrzenou. Ještě kromě další odměny ve formě knížek, také i odměnu, se kterou jsem tenkrát jaksi vůbec nepočítal, a která byla pro potěšení, tenkrát, trochu navíc.

V televizních zprávách, když začal mluvit v plénu na ulici tehdejší prezident Václav Havel mezi lidmi, tak mu lidé odpovídali a hlasitě ho překřikovali slovem „vohrna, vohrna!!!“

Věřte, bylo to tak! Nevěříte? Zvykl jsem si, a příspěvek do ankety z roku, kdy bylo ještě Československo, předložím za chvíli.

Bylo to zvláštní, a dodnes nevím, jestli to bylo zapříčiněno jenom touto anketou. Určitě ano, a kdyby si dal někdo práci, určitě by tuto raritku v archivu hlavních večerních zpráv našel. Ale už jsem mluvil o zprávách a...

Zprávy jdou a voda teče, a je dobré občas vynechat. Nepřepínat se.

Jenom to stigma 11. září 2001, nám tu bohužel stále zůstává.

Mohu Vám ale poradit?

Vzpomeňte si na zámečnického učně Jana Tleskače z Foglarových románů, kde právě toto datum, on výrazně deníkově popisuje termínem, „šlo to ztuha“. Právě při výrobě Tleskačova hlavolamu „Ježka v kleci“, 11. září. Při výrobě závitů.

Možná Vám to pomůže, že i mnozí obyčejní lidé to tak neprožívají, a někteří lidé nemívají ani televizi, což bývá častokrát velká výhoda. Rádio postačí.

Tak, a teď ta anketa, která vyšla, když pomalu začalo docházet k rozpadu Československé republiky.

To je právě to!

Pro mě ta pozdější televizní reakce lidí na časopis a pana Havla nebyla vůbec překvapující. Však posuďte sami! Myslím si, že to bylo spíš tím blížícím se rozpadem Československé republiky. Možná taky trochu obojím.

Často bývá Česko u nás přeceňováno. Některými národy z venku, ale taky hodně podceňováno. Někdy dokonce i vlastními lidmi. A to je dost špatné.

Ale český národ je dost chytrý a já v něj věřím.

VAŠE NOVOROČNÍ PROJEVY

MŮJ PŘÍSPĚVEK – před rozpadem ČSR – anketa z časopisu Signál.

„Vážení lidé, spoluobčané a ti druzí!

Jelikož jsme v této sluneční soustavě sami a ti dva nejdůležitější na planetě se už domluvili, neblbněte a nezávidte si nos mezi očima! Jako představiteli vás všech, co mne teď posloucháte nebo čtete v našich národních jazycích, dovolte mi, abych vám řekl, že náš stát, naše země a naše národy se dostávají z nebezpečí, které nám hrozilo.

Žádní vetřelci v naší sluneční soustavě nejsou. Vetřelcem jsou naše špatné vlastnosti, které vznikly tady na naší krásné modré kuličce, kterou spolu obýváme. I když špatné vlastnosti dělají lidi zajímavějšími. Nepřehánějte to. Vězte, že tu krátkou chvíli, co zde máme na život, se nevyplatí žít moc rychle a ukvapeně. Zastavte se a podívejte se na ranní svítání, na usměvavou babičku, na to, jak vám pěkně rostou děti. Nikdo nejsme prorokem; jde to pomalu, pomaličku, ale jde to! Nebezpečí, že vám někdo život v našich zemích naúraduje podle svého plánu, který nepočítá s milióny změn, je zažehnáno.

Budme hrdi i na to, že to všechno jde sice pomaličku, ale konečně pořádně. Po tolika letech. Vykašlete se na to přemýšlet a bojovat za to, v jakém řádu vlastně žijeme. Žijeme prostě jenom ve společnosti a mně i všem mým spolupracovníkům záleží především na tom, aby to byla společnost slušná, prosperující a ve světě získávající respekt. Bylo by to příjemné zjištění“.

Tenkrát bylo nejtěžší vyrovnat se s tím, že *budeme téměř na 100 % samostatnými* státy, a zakomponovat to tam tak, aby to nebylo blbé, a abych vyhrál.

Povedlo se. Taky tenkrát letěly filmy o vetřelcích, a to myslím taky hodně pomohlo.

Ale rozjíždí se tu dnes, u nás, další zvláštní fenomén. Být v kině, třeba v Multiplexu, 12 hodin. Tedy celý den s celou rodinou. Když už si užít peníze, tak pořádně!!!

Nevím jenom, jestli se ty filmy, po tolika hodinách, už jaksí nepletou.

Aby těch příspěvků nebylo dost, neodpustím si ještě jeden, taky dopisový, který mi vyšel tentokráte v časopise Televize. Byla to moje reakce na vysílání „Třicet případů majora Zemana“.

Můj přesně vybraný, otištěný krátký, výstižný úryvek byl:

„Všechno bylo natočeno pouze podle idejí komunismu, který paradoxně vymyslel kapitalista“.

Tento časopis mi dopomohl ještě k tomu, že jsem svůj další vystřižený otištěný příspěvek zaslal do televize samé.

Tento čin ještě s některými jinými okolnostmi přispěl k tomu, že Česká televize se rozhodla natočit dokument o vzniku čtyř značek — tedy těch čtyř log, těch nejznámějších.

A to je o televizi teď už úplně všechno!!!

No, a teď Vám začnu vyprávět o tom, na co určitě čekáte nejvíc: Jak jsem vymyslel heslo „Sametová revoluce“ a jiné. Nenechte se zmást tím, co se praví nebo píše jinde, ale stalo se to doopravdy tak, jak následuje.

Dozvíte se také, jak jsem vymyslel heslo pro počítače „Zavináč“ a další nelichotivý příspěvek o komunistickém jednání. O tom je hlavně ta moje „ZPOVĚĎ“.

Bude to možná trochu odporovat počátečnímu prožitému dětství v růžových brýlích, na začátku knížky, ale stalo se to skutečně tak, a tenkrát to ovlivnilo, celý můj další život. Líbily by se Vám některé moje básničky, či krátká historie mého muzikantsví? Nebojte se, taky se dočkáte.

Popořádku.

Je těžké začít tak, abych neublížil lidem z naší rodiny, kteří za to nemohou a nemohli, protože žili v jiné době a navíc jsou už dneska mrtvi. Máma, jak už jsem Vám psal v životopise jejího otce, právě vlivem té doby padesátých let, dostala trest vlastně jenom proto, že se její otec nenechal nikdy zlomit. Dostala 18 let žaláře, zmírnění trestu na žádost na 12 let, a za dobré chování nakonec 7 let. Právě proto, že se její táta nenechal nikdy nikým zmanipulovat a vedl čestný a spořádaný život, neměla na něho vládnoucí garnitura vlastně nic, coby proti němu použila, a tak se vyřádila aspoň na mé mamince, která se potom ve vězení dozvěděla otřesnou informaci, která zněla: „Propustit pouze při úmrtí otce“.

Nikdy ji nedostali na kolena, protože žila život tím způsobem jako dědeček; vždycky se dostala poctivým přístupem k životu a pomáháním druhým, nad věci zášti, nevěřících nepřátel. Takové byly padesáté roky.

Škoda jen, že v některých případech mnoho lidí z okolí žije stále dobou komunismu a nechápou, že čistému kapitalismu se dříve nebo později stejně neubrání; zbytečně brzdí vývoj a tím házejí klacky pod nohy těm, kteří chtějí, abychom se dostali na ekonomickou úroveň USA nebo jiných vyspělých států, které nám mohou být příkladem. Čeho se bojí, to jsem nikdy nepochopil! Asi sebe!!!

Moje intimní zpověď začíná jednoduchým zdravotním problémem; při mém narození ošetřující lékařka opomněla vyšetřit správnou funkci mého penisu a už tenkrát jsem potřeboval obřízku, která jako zákrok je celkem běžná, ale která mi byla

nakonec po těžkých bolestech provedena až v 10 letech. Tím, že došlo k běžné chirurgické úpravě až po deseti letech, nakupilo se za tu dobu dost příhod, které stojí za zveřejnění a které ovlivnily můj další život v tom smyslu, že už jsem potom nechtěl vlastní děti. Protože mě penis svědíl, třel jsem si ho, takže došlo k výronu semene, a tím vlastně už ve čtyřech letech jsem se stal teoreticky mužem. Stalo se to proto, že penis byl zarostlý a zapouzďřený. Tím pádem došlo už v tomto věku k tomu, co se snad stát mělo a co se skutečně stalo.

Největším překvapením pro mě byla ale reakce mé rodiny, která se snažila tuto věc zařídit co nejlépe asi tak, jak by v takovém případě postupoval náš zemřelý dědeček. Můj strýc a moje babička využili v té době převratné novinky, tzv. asistenční reprodukce.

Máma o ničem nevěděla, tu vyřadili ze hry, a přes známou doktorku (bydleli jsme kousek od nemocnice) zařídili unikátní odebrání semene, i když pro mě to v tu dobu byla už běžná záležitost.

U nás tenkrát v šedesátých letech probíhaly pokusy s umělým oplodněním a naše republika byla všem těmto aktivitám otevřená. Je známo, že už tenkrát někteří vědci ze západu právě touto formou pokusů u nás sponzorovali tehdejší vládnoucí komunistické vedení. Tato praxe byla u nás touto formou celkem běžná.

Jednou večer přišel pán s taškou a řekl mi, že se stanu králem Miroslavem, pokud jim dám to, co potřebují. Předal mi lahvičku a odešel. Asistenční reprodukce nebyla zas tak náročná a brzy jsem lahvičku naplnil. Pán po chvíli přišel, řekl mi, že jsem se stal králem této země, a odešel.

To byl první podvod na dětské duši. Další dost podstatnou nepříjemností byly dvě návštěvy rodin u nás doma, které nám přišly poděkovat za to, že se reprodukce povedla. Ještě dnes bych Vám mohl říci jejich jména, ale neudělám to, i když si je

pamatuji. K ničemu by Vám to po tolika letech stejně nebylo a mohly by případně nastat problémy. Víte co? Zkuste si otevřít telefonní seznam!!!

A teď se vžijte trochu do mé situace! Chodím do mateřské školky a už mám dvě děti – chlapce a děvče. Samozřejmě, že jsem se s tím všude chlubil, ale bylo to bráno jako výstřelek nebo výchovná chyba mé maminky.

A co já teď dál jako čtyřletý otec?

Dal jsem se na hudbu, na čtení a na pomáhání.

Domnívám se, že ve světě existuje spousta případů, kdy je někdo průkopníkem v nějakém oboru, a že vždycky se naskytne správný vědec, který zrovna potřebuje vhodného obětního beránka či ovečku se správným jménem. Pak to vypustí sdělovací prostředky, také ve správný čas, a to pravděpodobně tehdy, kdy se to zpravodajům celého světa hodí.

Možná, že ten človíček, co si cumlá prst na jedné fotografii v těle matky v plodové vodě, je zrovna můj.

Co myslíte, dozvím se to někdy ještě?

Asi těžko, a vůbec po tom nepátrám, a ani nehodlám pátrat.

Svět je už takový, že naši předkové nám stále odkazují něco, s čím se může žít dál, a když podle toho držíme směr, dá se skutečně žít, pracovat, milovat své bližní a ctít hodnoty, které tu byly před námi, jako právě hodnoty mé rodiny, dědy, strýce, babičky a maminky, které mě hodně naučily a nemohu na ně nikdy, vlastně ani vnitřně zapomenout, protože jsou ve mně už navždy.

Jak jsem vymyslel heslo „Sametové revoluce?“

Začátkem roku 1977 přišli k nám, kde jsme právě bydleli, tři páni a jedna paní. Důležitost této návštěvy jsem opět pochopil až později.

Jak se k nám dostali a proč přišli, to nevím; uvědomme si však, že to byl rok oficiálního vzniku Charty 77. Je taky docela možné, že cokoliv jsem Vám tu vyprávěl, vyšlo někde nějak na povrch a někdo dostal nutkání jednat právě se mnou a právě kvůli tomu, co se předtím událo. Možná i kvůli rodině jednat se strýcem, či s mámou.

Každopádně se stalo to, že paní vešla za mnou do pokoje. Poněvadž jsem byl nemocný, nachlazený, ležel jsem zrovna v posteli. Vzpomínám si na to docela dobře. Vzápětí se v pokoji objevili i dva pánové. Chtěli po mě nějaké heslo. Proč zrovna po mě, to jsem nepochopil, ale s pomocí strejdy jsem ho vymyslel. Stalo se to tak, že strejda přinesl knížku, takovou malou útlou knížku, která byla od T. G. Masaryka a kde se psalo o pravdě.

Vzal jsem knížku do ruky, otevřel ji, a nesměle a s trochou strachu jsem parodoval text na jedné stránce slovy:

„Pravda a láska zvítězí nad lží a nenávistí.“

Paní řekla: “To je ono!” Potom po chvilce rozhovoru všichni odešli.

Jak jsem se později od strejdy dozvěděl, ta paní se jmenovala Olga Havlová. Využívám příležitosti a uvádím už teď, že strejda později jejímu manželovi prezidentu republiky Václavu Havlovi dlouho nemohl přijít na jméno kvůli jeho omluvě Němcům za provedený odsun po skončení války, protože i on sám si jako mladý člověk za německé okupace prožil své. Nikdy se s Havlovou omluvou Němcům nesmířil a nikdy mu to neodpustil.

Já už to dnes беру jinak. Oba, strýc i paní Olga Havlová už zemřeli.

Mnou tehdy pronesená věta vešla do dějin a troufám si říci, že z velké části zachránila samozřejmě s pomocí obou manželů Havlových celou republiku. Tím přechod a převrat v jiný režim pomocí tohoto hesla prošel téměř v míru a pokoji.

Mohla to být návštěva i kvůli tomu Večerníčku či kvůli čemukoliv jinému, ale důležitost této návštěvy, pro náš stát, byla bezesporu nesmírná. Nebo mám říct jako autor Večerníčku – vesmírná?

S panem Havlem jsem se pak setkal několikrát osobně, ale viděl jsem ho vždy jen z povzdálí; zato s panem Klausem jsem si rád, i když krátce, příjemně tady v Olomouci promluvil.

Oba na mne udělali příjemný dojem.

Je smutné, že ačkoliv tito pánové udělali pro naši zemi tolik dobrého, stále se nemohou vejít některým lidem „do úst“. Chodím mezi lidmi, nedělá mi to dobře, ale vysvětlovat někomu něco právě z toho, co jsem Vám teď řekl... To by mě měli za blázna a ani bych to nikomu nevysvětlil.

Proto jsem volil formu knížky, která je pro lidi přijatelnější, v níž jsem zároveň spojil prožité příběhy se svými nápady, i když vím, že toto spojení je někdy trochu zvláštní.

Některé věci holt musel vymyslet člověk a je jedno, jak se jmenoval. Samy se stát bez jeho přičinění nemohly.

Víte, že jsem nemusel na vojnu?

Po absolvování odvodních prohlídek a testech inteligence a schopností byla některým z nás nabídnuta možnost spolupráce s Stb s tím, že když podepíšeme, nebudeme muset tenkrát na ty dva roky na vojnu.

Když jsem si ale uvědomil, že bych nezůstal duševně svoboden a musel bych kvokat tak, jak by mi to přikázali, případně bych to dostal stranickým úkolem, rozhodl jsem se, že tuto nabídku nepřijmu.

Byl jsem tenkrát už nezvratně rozhodnut, že půjdu na východ do poddůstojnické školy a pokud to půjde, na závěr si to vyzkoušet na západ.

Řekl jsem jim to a oni si to zapsali. Za čas jsem na základě povolávacího rozkazu nastoupil na Slovensko do Východního vojenského okruhu, jak se tomu tenkrát říkalo. Asi po roce a půl jsem byl převelen do Západního vojenského okruhu v Čechách.

Vyšlo to! Přežil jsem i ty Čechy, i když to bylo jenom na závěr vojny, v podstatě na 80 dnů.

Z této doby mám několik nepříjemných vzpomínek na příhody, které jsem prožil na základě zákeřného jednání některých příslušníků Sovětské armády, která tady tenkrát u nás byla a kde z pozice největší země na světě neměl a nemá lidský život cenu.

Shodou náhod jsem to přežil a získal jednak hodně zkušeností a informací, ale také hodně drsných zážitků, na které se těžko zapomíná.

Na vojně jsem byl v letech 1981 až 1983 a musím přiznat, že oboustranně to nebylo jednoduché. Z mé strany to bylo hlavně tím, že jako bláhový poddůstojník jsem se zastával našich obyčejných vojáků.

Na mém webu <http://johnvoh.webnode.cz> je situace popsána podrobněji i s tím, že se chlubím, jak jsem na konci prezenční služby a po cvičeních dostal frčku podporučíka. Vyšší hodnost jako voják základní služby jsem tenkrát ani dostat nemohl. Dnešním hodnostem už nerozumím.

Vojna dělá z kluka muže, který pak může, pokud bude chtít, být i správným chlapcem a potom chlapem. To je z pozice člověka jako tvora. Z pozice techniky je to ale náročnější a já bych dnes, příkladně se svojí angličtinou, vůbec neobstál.

Rusky rozumím, ale promiňte, tento národ mi není po těch 40 letech sympatický, protože mě nesčetněkrát politicky zklamal. A nejenom mě. A na to se nezapomíná.

A kdo se vyzná aspoň trochu v historii, ten ví, čím dnes naše země, po tolika letech rádobykomunismu, či rádobysocialismu trpí.

Mnozí ze starých komunistů nezapomněli ani po sametové revoluci na to, co se za těch 40 let totalitní vlády naučili a maří úsilí o vybudování demokratického státu tím,

že se snaží opakovat úhybné manévry a vůbec si nevšimli, že tu máme již přes 20 let kapitalismu, který vychází z myšlenek T. G. Masaryka a stali se z nich zatvrzelí občané, kterým je lhostejné budování republiky. Dá se říci, že vlastně už tím jsou psychicky nemocní a nepředělatelní. V tom je krutá tragédie této země a tohoto národa; i když se mluvílo už v roce 1986 o změně myšlení, některé lidi to vůbec nezasáhlo, přesto, že to přišlo z východní strany. To se pozná vždy po volbách.

A to trvá už bohužel hrozně dlouho!

Zní to krutě, ale to už je pak jenom na mladých. Pokud jde o staré občany, ti mají strach z nové doby, bojí se, že se budou mít hůře a tuto situaci komentují většinou již naučenými frázemi, které opakují pořád dokolečka. Tento stav vykrytalizoval již do té míry, že se dá nazvat diagnózou.

Dodnes se například mnoho lidí nesmířilo s tím, že se Slovensko osamostatnilo. Ale to, že je to jiný národ, s jinou historií, etikou, řečí, a že si to Slováci přáli sami, a historie jejich národa je v tom podpořila, to jim můžete říkat ostopryč. U těch, kteří toto nechápou, se jejich neochota porozumět věci projevuje již jako nemoc. U některých občanů je to prostě jenom lpění na starých dogmatech. A těch je mezi lidmi stále dost a dost. Dokonce i mezi mladými. Říká se tomu antiflexibilita – nepřizpůsobivost.

Ještě se musíme vrátit do doby kolem roku 1977, a to proto, abych ke zprávě o návštěvě, která byla tenkrát u nás, mohl připojit jeden důležitý dodatek.

Bylo to takhle:

Pár dní po první návštěvě nás znovu navštívili paní Olga a zmínění pánové. Já jsem byl ještě v posteli, nachlazený, nedoléčený, a když jsem se probudil a podíval se na mámu, viděl jsem, že má na sobě sametové kalhoty, které jsem nikdy předtím na ni neviděl. Překvapen jsem zvolal: „Hele sametová revoluce!“ Dále si pamatuji už jen to, že návštěva se zasmála a odešla.

Pojmenování jedné z největších událostí v našich dějinách, „sametová revoluce“, bylo na světě.

Všechno ostatní už domluvili a vykonali jiní. Datum, heslo a název byl hotov.

Je to již asi 3 desítky let, co jsem se rozhodl, a měl jsem k tomu důvod, že navštívím místo, kde teď bydlím a to penzion ve Chválkovicích. Nevěděl jsem, jak to zařídit, až jsem na to přišel; zkusil jsem to jako prázdninový brigádník u roznášky pošty. Přesto, že tato moje činnost trvala jen krátce, setkal jsem se tam se zajímavými lidmi a už tenkrát jsem si vybral byt, ve kterém bych chtěl bydlet, kdybych se tam, coby důchodce, jako obyvatel jednou ocitl.

A považte, ono se mi to podařilo.

V době, kdy jsem provozoval již zmíněnou donášku pošty, zažil jsem přímo v penzionu zajímavou příhodu, která potvrzuje moji ctnost, totiž, že pokud jsem na správném místě ve správnou dobu, téměř vždy toho umím využít ve prospěch druhých.

Stalo se to takto:

Zjistil jsem, že přímo v objektu je bufet, kde si můžete koupit občerstvení, a že jsou tu také záchody, což se mi velmi líbilo.

Důchodci seděli před kantýnou a čekali na oběd. U vchodu do kantýny postával mladík, o něco mladší než já, který držel v ruce poměrně velký přístroj, něco jako vysílačku, a s někým mluvil. Uvědomil jsem si, že už jsem se s podobným přístrojem setkal, a to ještě jako hodně mladší; o tom ale později. Mladík byl nervózní a jakoby přístroj stále schovával. Myslím si, že se jednalo o předchůdce dnešního mobilu. Psaly se sedmdesáté roky!

Mladík držel v ruce nějaký papírek a stále se kolemsedících na něco vyptával. Nedalo mi to, a tak jsem se zeptal, co potřebuje vědět. Ukázal mi papírek s nakresleným jakoby „zavinutým áčkem“ a zeptal se mě, jak by se tomu dalo říkat. Zkuste „á“, řekl jsem.

„To nejde, to je do počítače a tam už ‚á‘ je!“

Chvíli jsem přemýšlel a díval se do prosklené vitríny s nabídkou lahůdek; byly tam zavináče. Zkuste zavináč, řekl jsem, ten je taky „takový zavinutý“. Kluk se podíval na zavináč, chvíli si ho prohlížel a pak někam zavolal. Po chvíli se celý rozzářil, prý to bylo přijato, a že dostane odměnu, a hned mi poděkoval.

Ano, dámy a pánové, já jsem autor názvu „zavináč“ pro e-mail, který tenkrát ještě nebyl na světě, ale český název jsme spolu s klukem vymysleli a už byl připraven, až bude e-mail vynalezen.

Toť konec příběhu. Někdo by řekl banální hloupost, ale já se s podobnými věcmi setkávám celý život a ať už je to náhoda nebo ctnost, často něco vymyslím a ono se to uchytí. Budiž Bohu čest a sláva!

A teď ještě něco o tátovi.

My dva s tátou jsme byli velcí kamarádi a také šprýmaři. Ve svém novém bydlišti jsem se po letech dozvěděl, že táta, který byl kulisákem v divadle, tam něco provedl jednomu pánovi a všichni se tomu strašně smáli. Shodou okolností se stalo, že jsem nějaký čas tady v penzionu s tím pánem seděl při obědě u stolu. Několikrát jsem se ho ptal, o co vlastně šlo, ale nikdy mi to nechtěl povědět. Jak jsem znal tátu, asi ho pořádně napálil a pán měl z toho velkou ostudu. Jezdil jsem za tátou do Prahy na návštěvu a sem tam jsme se napili; když jsme tak jednou v mírně podroušeném stavu kráčeli Prahou, hlasitě jsme se smáli špatně upraveným výlohám a vykřikovali jsme, co je to za komunismus, když všude chybí správná výzdoba.

Vyváděli jsme dost a křičeli na celé kolo a úplně nám bylo jedno, že nás pozoruje osádka výjezdového vozu VB – tedy policie – pro ty mladší. Na druhý den vyšel ve „Večerní Praze“ článek, že jsme „při páchání výtržnosti nezpůsobili žádné škody“.

Strašně rád na to vzpomínám, ale novinový výstřižek se zprávou o této události jsem bohužel po úmrtí táty již nenašel, ačkoliv jsme jej měli.

Otec všechno o máti i o mě věděl, ale vždy si zachovával čest a důstojnost a nikdy nic z toho, co věděl, nepoužil proti nám. Taky nechtěl, abych měl při studiu problémy. Já jsem je ale stejně měl, ale ty vyplývaly vždycky z mého lidumilného přístupu k lidem, který jsem podědil po mámě. Tím jsem odčiňoval svoje studentské hříšky.

Moje maminka si prožila také dost, několikrát v životě byla podvedena, i ona měla hříšky mládí, za které ale zaplatila, a to bohužel hlavně proto, že se psala taková doba.

Jelikož jsem chtěl mít od komunistů klid, tvrdil jsem, že jsem antikomunista; proto mě přestali nutit ke vstupu do strany. Vždy, když k tomu ale docházelo, komentoval jsem to pomocí nějakého vtipu; třeba tím, že na „stranu“ chodím.

Ještě bych chtěl něco dodat k přístroji, o kterém jsem mluvil v souvislosti se setkáním s mladíkem, který rozprávěl s důchodci v penzionu. Vzpomněl jsem si, že podobný přístroj jsem viděl v rukou jednoho pána, se kterým jsem se ještě jako mladíček setkal v Riegrově ulici v Olomouci při příležitosti, o které se zmiňuji dále; to se psala šedesátá léta.

Byl jsem špunt, co se rád toulal ulicemi, kde bylo plno obchodů a kde to tenkrát vypadalo úplně jinak. Ostatně jako ve všech městech více jak dvacet let po revoluci. Demokracie má takovou sílu, že dokáže hlavně tam, kde jsou lidé rozumní, všechno zdokonalit a vylepšit. Snad jenom zvířatům musíme pomáhat.

Když se mě ptají známí v hospůdce, zdali nevím něco nového, vždycky říkám: „Chlapi, když vám bude nejhůř, vzpomeňte si vždycky, že pokud čtyřicet let navážíš hnůj, tak ho za dvacet let nevyvezeš“.

Když jsem byl školák, vycházely tenkrát časopisy „Sedmička“, později „Sedmička pionýrů“ a ještě některé jiné časopisy, všechny v režii komunistické výchovy. Dnes je jedno, jestli si junák, pionýr nebo cokoliv jiného.

Všechno je to o jednom – o výchově mládeže k vlastenectví, ušlechtilosti a lásce k přírodě. Děti už jsou ale dneska jiné, se svou angličtinou, počítači, internetem a samozřejmě mobilem. A o tom to je a bude. Kolik řečí znáš, tolikrát jsi člověkem, Najdou se ale výjimky, které do seznamu celosvětových řečí počítají nejen angličtinu, francouzštinu nebo němčinu, ale také ruštinu.

Podle trendu doby dnešní děti a mládež jsou dravější, naléhavější ve svých požadavcích a chovají se sebevědoměji, což bohužel má mnohdy původ v nerespektování dospělých.

Takový je dnešní svět. Dnešní mladí mají větší tah na bránu a při jednání s některými puberťáky si musíte opravdu zachovat odstup a mít velkou dávku trpělivosti. A to jak v rodině, tak mimo rodinu. Oni nevědí, co to jsou „tykve“ a mám pocit, že dnešní škola je ve výchově svých žáků daleko bezradnější, než tomu bylo dříve. A přitom je to stále o jednom. O úctě ke společnosti a o rodině.

Četl jsem v Sedmičce o „Portě Bohemice“, tedy Pravčické bráně. Byl tam i obrázek toho „tunýlku“, který vytvořila příroda.

Je to největší skalní most v Evropě.

Abych ale nezapomněl na ten přístroj!

Jak už jsem se zmínil o své návštěvě Riegrovy ulice v Olomouci, stalo se tenkrát, že jsem tam zaslechl rozhovor dvou starších pánů, ve kterém se jednalo o hudbě a o nějakých skupinách, kde se hraje na bendža a na kytary u táboráků. Vyrozuměl jsem, že chtějí uspořádat něco jako přehlídku těchto kapel a nevěděli, jak akci nazvat.

„Zkuste Sedmičku, vyšla tento týden, tam to je“, řekl jsem, dívaje se do výlohy. Pán vytáhl přístroj, snad vysílačku, mohl to být i tehdejší mobil, a někam zavola. Vzpomínám si, že jsem ještě něco dodal, ale pánové už nereagovali a ani nepoděkovali.

Folkovým, kotlíkářským neboli tramským přehlídkám se začalo říkat Porta a časopisu na Portě „Portýr“, což byl vynález Kapitána Kida alias Jaroslava Velinského a já potom, když jsem tam vystupoval s několika skupinami, jsem se jako autor názvu této soutěže cítil v pohodě.

Nikdy jsem se tím nechlubil a maminka, jako moudrá žena, mě v tomto podporovala. My dva k sobě máme asi takový vztah jako pan Foglar k mamince a také Rychlonožka k mamince. Znalci vědí.

Několikrát jsem se jako člen hudebního souboru zúčastnil hudebních akcí s názvem „Folkový kolotoč“ v Ostravě a natáčení v rozhlasu i v televizi taktéž tam. Když jsem nasbíral víc zkušeností, začal jsem si všímat i textů v písničkách.

A nyní něco ryze soukromého, co se týká dvou nynějších velkých zpěvaček, a to jsou Leona Machálková a Lucie Bílá. Na obě mám krásnou vzpomínku. S Leonou Machálkovou jsem působil současně v jednom hudebním souboru, jmenoval se Damiján, z Olomouce, přičemž oba jsme začínali již dříve ve skupině Entuziasté z Přerova. S Lucií Bílou alias Hanou Zaňákovou nejsem tak důvěrně znám; setkali jsme se při příležitosti, a možná si ona na to vzpomene, jak jsem ji hleděl na nohy v pavilonu „A“ tady v Olomouci a hledal tenisky, o kterých zpívala ve své písničce. Přitom jsem s ní v klidu hovořil. Těm dvěma věnuji český text písně, kterou zpívá ABBA pod názvem „The Winner Takes It All“, a která v mém překladu má titul „Zima si to zase bere všechno s sebou“.

Je to pro vás, holky! Nechte si to třeba jako písničku pouze k táboráku. Akordy zvládne každý zručnější kytarista.

A nyní ten text.

Zima si to zase bere všechno sebou

Jen pojd' ke mě blíž, co stojíš tam v dáli.

Je to s tebou kříž, jsi všem na obtíž.

Chceš zas zůstat sám a vidíš mě v dáli:

jsem to jenom já, láska tvá i má.

Zase prohráváš a znovu vítězíš,

a jsem tam taky já, i on to možná ví...

Ten Bůh, kde vzal svůj čas, že mne tu nepropás'?

pro Vás jsem history, říkej znovu Ty!

*Byl to Damiján a taky Enřáci,
přijde další muž – já ho prostě chci.*

*A teď vím jak dál, v mém srdci zůstal král,
chci další galaxy – já Tě prostě chci.*

*Zůstaň vesmírem i se svým všemírem
a buď trochu svůj, jen mě nelituj.*

*Když teď už všechno víš - možná uvidíš
zase srdce své, znamení dechu mé.*

*Jsem teď holka tvá, co se rozdává
na prknech světových a možná je to hřích.*

*Dámou však zůstávám, pořád Tě ráda mám
s mnoha přáteli, kteří taky ví...*

*Jen pojd' ke mě blíž, co stojíš tam v dáli.
Je to s tebou kříž, teď už možná víš.*

*Zase prohráváš a potom zažiješ
pocit vítězství, že jsi tu taky Ty.
Chtěl jsi zůstat sám a vidíš mě v dáli.
Teď jsem obraz Tvůj, už mě nestuduj.*

*(a teď ty) A zůstaň znovu svůj...
 A zůstaň znovu svůj...*

*Duhu nes dál
jsi teď můj král
zase spolu
hrajem školu*

*školu lásky
Tvé otázky
chci zas slyšet
a přemýšlet.*

*Jen se dívej
světem kývej
možná zítra
budu chytrá...*

Dokončeno v červenci 2007.

Jak uvidíte později, přidávám ještě další text z oblasti „popmjúzik“, který, ač to možná nevypadá, mi dal dost zabrat.

Ale tak už to bývá. Co vypadá dost jednoduše, jako že to není nic a dokáže to každý a je to v pohodě, tak právě to, aby to bylo v pohodě, to dá nejvíc dřiny a potu. Však to možná znáte, jestli tvoříte.

Pokud jde o texty, říká se, že čím je text hloupější, tím víc se bude líbit a většina ho přijme. Já však pracuji stylem poučit, nadchnout, vyřešit, vycizelovat, dokončit a utéct od toho k další práci. A vím, že tímto způsobem pracuji nejen já.

Ted' tedy můj text písni „Michelle“, která je skladbou mých oblíbených „Brouků“.

Tento text i s věnováním najdete na mém oblíbeném webu, který jsem tu už několikrát uváděl. Znovu si zpíváme klidně, pomalu, nenáročně.

www.sametka.eu

Impulzem pro vytvoření tohoto textu byla skutečnost, že Paul musel jít na nějakou dobu k psychiatrovi. To mě tak nabudilo a zároveň rozhodilo, že jsem musel najít nějaký prostředek k uklidnění, a tím bylo právě vytvoření tohoto textu.

Jak zpívá Miroslav Žbirka v jedné ze svých písní „vtedy jednu radu ti dám – porad' si sám“.

Chtěl bych teď ale popsat, jak došlo k pojmenování filmu „ABBA ve filmu“.

Psal jsem už texty od malička a strýc měl tehdy za komunistů spoustu známých, kteří chtěli vědět, jak se u nás žije a většinou byli zvědaví a chtěli nás navštívit. Taková byla doba. Já jsem se stále chlubil tím, o čem jsem už psal předtím, ale zároveň jsem se chlubil, že některé věci dokážu, jen ať „někdo“ přijde.

Stvořil jsem text na „Perný den“ ze dne na den, pro pána, který měl přijít.

Potom jsem ho viděl napsaný po letech pod jménem Zdeněk Borovec. Ta schopnost tu byla. Předávat poselství moudrosti charitativně dál. To zas byl perný den, že jsem se nadřel, to je znát... To zas byl perný den, řek jsem si končím, půjdu spát...

Děda, PhDr. Bohumír Cigánek, tím, že pomluvil komunisty na pražském sjezdu duchovních po roce 1948, vlastně otevřel cestu strýci Ing. Bohumíru Cigánkovi, který tu pochodeň pravdy se mnou a celou naší rodinou nesl dál a lidé z okolí a vlastně z celé republiky, když se to dozvěděli, byli zvědaví. Dnes mám tuto starost v rodině o pravdě já.

Mamince přisuzovali různé druhy falešných pomluv jenom za to, že byla zavřená, ale my jsme si je i vymýšleli, abychom právě takto rodinu chránili.

Já jsem se například pochlubil i tím, že vymyslím název filmu na ABBU. Což je zároveň i bůh a je to napsáno v bibli.

Ono to nebylo tak těžké.

Stačilo si vzpomenout na „Perný den“ a že si ta švédská skupina vede taky dobře a že jsou barevní a na to, že jsem vymyslel značku ČT1 , a nápad byl na světě.

Film o ABBĚ se bude jmenovat „ABBA ve filmu“.

Strejda pozval pány a já jsem řekl, frajersky, že jim to řeknu na druhý den a řekl jsem to jenom babičce Agátě. Oba se potom strašně smáli. Páni přišli na druhý den s notýskem, zapsali si vše potřebné a život šel dál.

Potom, se mi taky hodněkrát zdálo, že přišli coby celá skupina k nám do Resslovky, a že když měli upoutávky v televizi se svými klipy, tak že hrají jenom pro mě. Každopádně jsem jim vymyslel název filmu a ostatní je už jenom možné. To právě zavinil ten Večerníček. Byly a jsou dodnes bezvadní.

A tady už je ten slíbený český text MICHELLE. Český a můj, věnovaný Paulovi a Johnovi; podle posledně jmenovaného mám upraveno i své logo v kontaktech na mě, přes internet.

Tak prosím...

*Vím já, chci jít, s touhou svou, a s kytarou, jen dál,
jít tak dál.*

*Chci jít, nic mít s ženou svou a jenom tak si hraj,
jenom si hraj...*

*Však zůstaň tu s námi, a vítej, doufám že lásku máš,
ted' poznáš soudně, že jsi jenom, snítko právně
právě správně, sám nejsi rád...*

*Vím já, chceš jít s láskou svou a jenom tak si hrát,
jenom si hrát...*

*Však zůstaň tu s námi a vítej! Doufám že lásku máš,
teď poznáš jenom soudně, snítko právě právně
správně, sám nejsi rád...*

I love you.

*Však znovu tu zakřič to óóó jéé, budeš tu s námi
dál,
aby jsi jenom tak řek', dál Tě mám rád i s dítětem,
tvou Beatou.*

*Žít jen, zas hrát, vnukům svým a fanouškům se dát,
cele se dát.*

*Opatrně jít a rád s ní být, s novou myšlenkou
Michelle mít.*

Možná jsem jeden z prvních, kdo předpověděl smrt Johna Lennona.

Už jako malý chlapec jsem uměl zapískat melodii písně Yesterday; naučil jsem se to tak, že jsem poslouchával, a to přes dveře, jak můj strýc hraje ve vedlejším pokoji na klavír nejčastěji právě melodii této písně. Když potom v té době nám jeden známý kteréhosi dne přinesl ukázat desku s názvem „Revolver“ a já spatřil obal s tímto nápisem, přede všemi přítomnými jsem tehdy prohlásil:

„To špatně skončí, oni ho zastřelí“.

Uplynulo několik let a má bezděčná předpověď se splnila. Je jasné, že zpráva o Lennonově úmrtí, ke kterému došlo způsobem, který jsem vlastně předpověděl, mě pořádně zdrtila a řádně se mnou zacloumala.

Ted' už jste si přečetli většinu mých textů a taky možná navštívili můj web. Z mnoha otázek, které jsou k zodpovězení kolem sametové revoluce, známe odpověď na tu, jak vznikl její název, a známe také heslo této revoluce, také mnou vymyšlené, které zní „Pravda a láska zvítězí nad lží a nenávistí“. Zbývá zodpovědět, jak se to všechno stalo, jak je možné, že se to stalo právě toho dne, kdy k tomu došlo, jak je možné, že se to všechno povedlo a systém se zhroutil, a jak je možné, že nedošlo k občanské válce.

Co myslíte, vymyslel jsem si to?

Napadnout by vás to mohlo, ale věřte, bez asistence života samého a snahy jej neustále zlepšovat by to nebylo to správné ořechové.

To by doopravdy nešlo.

Ale můžu Vás ubezpečit, že:

Ke všem těmto situacím došlo, a i když tomu třeba nebudete věřit, vezměte to jako životní realitu a ne jako román.

Víte, původně se tato knížka neměla jmenovat „Zpověď Jana Vohrny, aneb jak jsem vymyslel sametovou revoluci“, ale „Život tropí hlouposti“; tomuto titulu vlastně více odpovídá charakter zde popisovaných událostí. Vždyť i při pravé lásce je nutno někdy i trochu zalhat; musíš však víc dávat, než brát... Taky proto se to možná všechno povedlo.

Ted' mě napadá, že pro tuto knihu by se hodil i název „Pravá definice lásky“.

Stále je ale dost lidí, kteří nevěří v to dobré, co nám revoluce přinesla. Je to hlavně tím, jak se domnívám, že jsou uzavření ještě v sociálním komunismu – jak já to rád spojuji. Nemají víru, mají bolesti a nemají lásku.

Většinou jim zůstává jenom touha po penězích a po moci. Starají se sice třeba řádně o rodinu, ale na dosažení větších cílů jim chybí schopnosti a hlavně chtění. To není podceňování ani pomluva, nýbrž právě a jen životní realita.

Někomu prostě dá zabrat jenom rodina a splácení dluhů či zmnožování a údržba majetku, ale na víc nemá. Prostě už to nejde.

Pak přicházejí na řadu „andělé“, lidé, co vidí dál, až za horizont věcí. K nim se řadím i já a mezi ně mě počítá i řada mých známých. I moje bývalá žena Mirka.

Lidé mě oslovují různě, také anděl Honza, pan Vohrna, jak se jim to zrovna hodí; vše přijímám s tím, že mé chování a skutky jsou mým osudem i úkolem v tomto žití, jak naznačuji už i v úvodu tohoto svého povídání.

Zdá se vám, že si připisuji nemístné zásluhy za to, že jsem vymyslel věci, o kterých se zde zmiňuji? Je to všechno pravda, ale nehodlám karikovat svoji osobnost tím, že na tom budu až zas tolik lpět. A to není všechno, čtěte dál!

Dozvíte se například to, jak došlo k stanovení data vzniku sametové revoluce, o čemž jsem vám ještě nevyprávěl, a jak došlo k tomu, že jsem se stal autorem námětu loga Občanské demokratické strany.

Dalším důkazem o tom, že žiju, jsou zde moje otištěné články z novin, i výňatek z rozhlasové reportáže z internetové kavárny, kam chodím a která se nachází v areálu penzionu, kde bydlím.

Moje hudební činnost je zachycena zatím na třech CD, z nichž třetí bude ještě i částečně DVD. Zúčastňuji se na nich jako hudebník, zpěvák a autor kompilátů.

Zmíněná CD případně DVD nejsou však k dostání běžně v obchodě, protože hudební seskupení, s kterými na těchto CD spolupracuji, nejsou nakloněna beztak již horentní sumy vydělávajícímu obchodu s hudbou poskytovat další příležitost k obohacování. Když se však zeptáte několika lidí, třeba neznámých, kteří se zabývají poslechem hudby, může se stát, že aspoň každý dvacátý vlastní CD s nahrávkami naší hudby. Aspoň v Olomouci je určitě seženete.

Při poslechu našich CD se dostanete do jiného proudu hudby, než v jakém plyne oficiální popmusic. Oficiální proud popmusic je totiž, a to hlavně v posledních letech, tak pořádně bahnité řečiště, že jsme se při komponování a nahrávání hudby našich

souborů co nejzoufaleji snažili, abychom se svým projevem od běžné produkce většiny současných kapel co nejvíce odlišili. Tyto neoficiální nahrávky, dáváme k dispozici všem zájemcům. Když si nahrávky seženete případně okopírujete, vypálíte, nebo opatříte jakýmkoliv jiným způsobem, nemusíte se bát, že někoho připravíte o honorář za cokoliv.

Ještě vám dlužím názvy souborů, jejichž uslyšíte na zmíněných CD. Na jednom hrají Entuziasté z Přerova, na dalších dvou a DVD skupina Damiján z Olomouce.

Entuziasté Přerov je kapela, která dodnes existuje, i když je možno říci, že je v ní polovina nových členů. První nahrávky jsou staré téměř 25 let, ale stále mají co říci. Já jsem přišel do této kapely nějakou dobu po jejím založení a musím říci, že to bylo pro mě první seznámení se sborovým zpěvem. Získal jsem také první zkušenosti s natáčením v rozhlasu a v televizi, což se mi výborně hodilo při mé další spolupráci se skupinou Damiján.

Obě skupiny se zúčastňovaly soutěžních i nesoutěžních vystoupení na různých přehlídkách a festivalech, kde získávaly pravidelně nějaké ceny. Skupina Damiján v těchto kulturních kláních dosáhla až na mety nejvyšší a získala mnohočetná uznání na koncertních podiích celostátního významu (Porta apod.). Tyto přehlídky a vystoupení existují dál, jenže jejich účastníci to mají poněkud těžší z toho důvodu, že si musí všechno vyřizovat a financovat sami, ať už se jedná o soubory nebo jednotlivce. Komunisté se sice snažili bdít nad ideologickou čistotou programu a často kvůli tomu soubory pořádně trápili, ale na druhé straně se zase snažili poskytovat souborům nebo i jednotlivcům všestrannou podporu.

Je však třeba říci, že jak tehdy, tak i dnes většina hudebníků i zpěváků se věnuje této činnosti z lásky, se zájmem a většinou vždy s největším nasazením, a to vlastně v každé době.

V tom se málo změnilo. I dnes je to tak až na to, že je čím dál tím větší konkurence a to, co dřív bylo dobré, dnes už nestačí. Ti nejlepší patří k profesionálům a právě jejich písničky a hudba jsou ty, které slýcháváme téměř denně v rozhlasu.

Já sám jsem byl vždy amatérem, a proto je mi amatérská hudební scéna blízká. Miluji amatérské muzicírování proto, že snaha amatérských hudebníků není ničím

brzděna a ovlivňována, čímž mám na mysli hlavně peníze. Při této příležitosti si vzpomínám na slova jednoho mého přítele, výborného amatérského hudebníka, který jednou pronesl: „Prachy zkazily už moc talentů.“

Ještě musím dodat, že sám jsem dostal několik nabídek na spoluúčinkování od renomovaných kapel, žádnou jsem však nepřijal. Zároveň se mi chce říci, že jsem nikdy nelitoval, protože život profesionálního hudebníka je velmi náročný a můj zdravotní stav by mi nedovolil, abych se tomuto povolání mohl řádně a plně věnovat. Moje zdravotní postižení vyžaduje totiž odpovídající péči a životní režim. Můj názor mi potvrdily také mnohé hospitalizace, kterým jsem se musel podrobit.

Jako amatér zůstávám svůj, muzicíruji kdy a jak se mi zachce, a nikoho neobtěžuji svými zdravotními potížemi. Je lepší zůstat tím, čím člověk je, a nesnažit být tím, čím být nemůže, jak lze parafrázovat výrok mého idolu Jana Wericha.

A teď již k zmíněné sametové revoluci, vlastně k datu jejího vzniku.

Když jsem jezdíval z Michalovců, kde jsem vykonával základní vojenskou službu, do Olomouce, kde jsem bydlel, stavoval jsem se někdy v Praze za svým otcem. Čas, strávený jízdou, jsem si krátil četbou, nebo i jinak, a samozřejmě také díváním se z okna a lelkováním. Při tom mě samozřejmě napadaly různé myšlenky. Jednou se stalo, nevím, jak k tomu došlo, že mi přišlo na mysl datum sedmnáctý listopad 1989; hned při první příležitosti jsem je pustil mezi lidi.

Co se nestalo! Přesně jak je to v tom filmu s masožravou rostlinou, řeklo by se „Systém Adéla“. Tam totiž Rudolf Hrušínský říká: „U nás se všechno rozkecá.“ Přesně tak to začalo dopadat. Po celou dobu až do reálného příchodu tohoto data se mezi lidmi o něm mluvilo s návazností na různé možné jevy, které by mohly nastat, včetně případných, i když dosud nejasných revolučních událostí. Možná to bylo ode mne poněkud nefér, ale vzhledem k tomu, že jsem byl teprve čerstvý absolvent průmyslovky a v paměti výrazně a nezapomenutelně zapsány události z roku 1968, necítil jsem žádné provinění. Sám jsem ještě mezi známými nebo někdy v kolektivu

spolupracovníků situaci vyhrocoval a konkretizoval poznámkami typu sedmnáctého listopadu osmdesát devět to rupne a podobně. Kdo zná poměry u nás, ví, o čem mluvím.

Těsně po dni vzniku sametové revoluce, asi týden po něm, konala se v jednom z malých sálů hotelu Sigma naproti Hlavnímu nádraží v Olomouci zkouška hudební skupiny Damiján, na které jsme se loučili se zpěvačkou Leonou Machálkovou, která odcházela do Prahy. Při příchodu do budovy jsem na chodbě potkal nějakého pána, který si možná z důvodu potřeby oddechu odskočil ze schůze strany. Jen tak bez nějakého zvláštního úmyslu jsem se ho zeptal, o čem jako strana právě jedná. Řekl mi, že právě rokují o podobě loga pro stranu. Vzpomněl jsem si na Guernicu od Picassa a jeho holubici míru a prohodil jsem: „Zkuste ptáka!“ A tak vznikla značka pro ODS.

Čas ubíhá jako jelen a já jsem prožil dalších patnáct let svého života bez nějakých vzrušujících a zapsánihodných událostí. Přestěhoval jsem se do penzionu důchodců v Olomouci Chválkovicích, kde žiji dodnes. Věnuji se svým koníčkům jako je hudba, což v praxi znamená, že hraji na flétny, kytaru, klavír, a poslouchám gramofon nebo rádio.

Na čtení knih mám málo času, takže čtu jenom noviny, a na doplnění informací z novin sleduji ještě zprávy v televizi, abych byl v obraze s tím, co se v současnosti děje. Ještě mám v plánu uvést do světa aspoň jedno cédéčko s „Entuziasty“ a dvě cédéčka s „Damijánem“, skupinami, v kterých jsem před časem sám působil.

Napsal jsem také několik příspěvků do denního tisku, a to do „Olomouckého deníku“, což jsou noviny, které odebíráme, a tudíž mám k nim jakýsi vztah. Píši hlavně pro potěšení, a když za to nějakou korunu dostanu, jsem rád, protože jako důchodci je mi to velmi příjemné. Píši pod značkou „Bílý pes“. Vybral jsem pět příspěvků, s kterými vás chci seznámit.

„Olomoucký deník“, středa 13. června 2007.

Bílý pes aneb zlatá žíla Blízkého východu.

Žijeme v době, kdy se všichni bojíme Američanů. Přitom ale největší sledovanost mají právě zprávy na Nově. Proč, to jsem nikdy nepochopil. Jíme hod-dogy, těšíme se už někteří na Vánoce či dovolenou a horký pes nám nic neříká. Snobové. Stačí trochu pravidelně odebírat noviny za svoje a nekoukat jen do bedny a pochopíte, že právě ti Američané moc dobře vědí, proč chránit „zlatou žílu Blízkého východu“. Proč? Protože to mají potvrzeno z vesmíru. Ale my se bojíme zbraní. Proč, když tu vládl tak dlouho psí mír? Nastává u nás doba bílého čistého kapitalismu a klidně si tam dej navíc tatarku.

„Olomoucký deník“, úterý 26. června 2007.

Bílý pes aneb párek z vesmíru.

Mohu se tak jmenovat. Já, haf, haf. Blíží se prázdniny. Zároveň přemýšlím, odkud jsme vlastně všichni přišli. Samozřejmě, že z vesmíru, a samozřejmě, plného párků. Ale proč zvířata páří a lidé milují? To jsem nepochopil. Při tom lidé musí existovat taky v páрку, aby se mohli rozmnožit. Ale v páрку? Tam chodíme hlavně v páрку. Já, „bílý pes“, si s sebou klidně mohu vzít pánečka i paničku. A hned budeme tři. Bude víc párků. A sobě taky. Mimoszemšťan, co kdysi opravdu přiletěl, nedostane nic. Bohužel, už je mrtvý a byl sám! Takže, pářky – na zdraví!

„Olomoucký deník“, středa 22. srpna 2007.

Bílý pes a politika.

Jeden radar už tady máme a je jím přeneseně nejnezávislejší muž v zemi, pan prezident. S tím, aby pan Václav Klaus byl zvolen podruhé, samozřejmě souhlasím, ale chtělo by to taky ještě novou ústavu a nový volební systém. To zavinil bohužel podvodem pan Zeman a všichni sociální komunisté. Pamatujete? Z pozice míru se vychází vždy nejlépe. Měli jsme tady vojáky pruské, tedy německé, potom ruské, a teď americké. Tak se toho světového míru asi nikdy nedočkáme, a to ani přes víza. Chce to potom i celonárodní referendum za dalšího prezidenta. Jenom náš celonárodní dluh vůči světu je několik desítek tisíc na jednoho občana. Jak se ale budou mít naše děti? To se pozná vždy po volbách. Asi se nechám přebarvit na modro. Haf.

K tomuto článku dodávám, že na každého Čecha připadá 96 000 Kč ze státního dluhu. Já bych je zaplatil, kdybych je měl a kdybych věděl, kam je poslat.

„Olomoucký deník“, 28. ledna 2008.

Můj nový pohled na věc.

Sbírám pohledy. Už dlouho. Je to praktické, taky občas jeden zbude, co se dá poslat. Mrzí mne ale, že mnoho našich občanů rychle zapomíná. Necháávají se strhnout populismem většiny, což je pohodlnější a nebolí to, a nějak rychle zapomínají, jak se chovala opozice komunistů a sociálů a jak se chová opozice ODS. Za dřívější vlády narostl neuvěřitelně dluh státu a komunisty a sociály to vůbec nezajímalo. Zajímalo-li je to vůbec někdy! Svět ovládá počasí a sdělovací prostředky, a proto v otázce globálního oteplování si stojím za Václavem Klausem. Určitě je lepší pomalá klidná rozumová úvaha než názorové třeštění o rychlém konci světa, které se nabízí s prominutím méně zkušeným, kteří se rádi sebeničí většinovým názorem zániku. Inteligence se v tomto případě vytrácí. I mladíčkové zelení ztrácejí kontakt se zkušenými dospělými, a sami si tak z hlouposti podřezávají větev koalice, na které dosud sedí. Proč, to se nedá pochopit.

„Olomoucký deník“, 13. února 2008.

Všechno na světě zavini Večerníček.

To nevíte? Je upřímný, pravdomluvný, skromný; ve špatném vyjadřování se nedopouští jakýchkoli volebních chyb, a hlavně nelže. I když máme chyby různé, třeba dopředu obálkově připravené, aby to vypadalo jako sranda a vtip, a přitom je to dopředu připravený podvod. Aby to vypadalo, jako že jsme féroví. Jestli jste to ještě nepochopili, tak já už věřím jenom modrým, kteří to stále táhnou.

Další příspěvky mám připravené v konceptu a až bude ten správný čas, budu je postupně odesílat. Doufám, že se dočkám nejen příjemných pocitů při pročitání vlastních prací, otištěných v novinách, ale vydělám i nějaký obolus na dobré pochutnáníčko.

Již několikrát jsem vás upozorňoval na svůj web a musím se přiznat, že je to opravdu můj druhý domov. Často sedávám u svého oblíbeného počítače v naší

minikavárničce zde v penzionu, někdy sám, někdy je nás víc podle toho, jak se sejdeme. Je to vlastně paradox, že se tomu říká kavárnička, protože se tam nápoje přímo k počítači nepodávají, a to z důvodu nebezpečí rozlití tekutiny třeba do klávesnice.

Ve městě se mi stal jiný příběh, a to, že mi vypadly zuby po vytištění fotografie z diskety. Tedy to už jsem byl venku, když se to stalo, a přede mnou kanál. To byla legrace, hlavně pro kolemjdoucí. Naštěstí spadly vedle něho a já jsem je mohl po malé opravě opět používat.

V naší počítačové kavárničce točili jednou pracovníci Českého rozhlasu Olomouc takovou minireportáž, kdy se nás ptali, jak se nám líbí internet a co nám vlastně dává práce s počítačem. Hned na druhý den při jejím vysílání jsem si reportáž nahrál na svůj magnetofon, poněkud jsem ji doplnil z fondu vlastních znalostí a zde vám ji předkládám.

Záznam z rozhlasového pořadu „Moderní senior“, natočeného v internetové kavárně v penzionu v Olomouci-Chválkovicích, odvysílaného dne 11. dubna 2007.

Počítače a internet patří už řadu let k našemu životu. Počátek fenoménu jménem internet se datuje do šedesátých let dvacátého století, kdy začala americká armáda zkoušet propojovat své počítačové centrály. Tak vznikl tzv. Arpanet, ke kterému se postupně začaly připojovat i další instituce. Opravdový průlom nastal až v roce 1989, kdy programátor Tim Bernes-Lee vymyslel nový způsob komunikace, a to hypertextové dokumenty.

Vymyslel taky název: World Wide Web www – Svět rozsáhlého tkaniva – pavučiny.

Dostali jsme otázku: Jak často pracujete na počítači – internetu?

Odpověď: Každý týden hodinu, někdy dvě, ale dalo nám to fakt hodně práce, než jsme se to naučili. Někteří už znali počítače ze svých rodin a teď to mají, jak kdyby to našli. Využíváme možnosti komunikace s našimi rodinami i jednotlivými příbuznými a známými a zpestřujeme si tak pobyt v našem zařízení. Těší nás, že

i v pokročilém věku dokážeme využít počítačové techniky a jsme vděční organizaci, která nám to umožňuje.

Na otázku paní redaktorky, jak mi to jde, jsem řekl: Nu, snažím se. Jsem v ústavu již delší dobu, ale co do věku jsem vlastně benjamínek. Co se týká práce na počítači, začínal jsem už dříve v nemocnici, a to při hospitalizaci na psychiatrii, kde mi velmi pomohli. Zařídili mi také web, když jsem pravidelně docházel na stacionář, na kterém jsem od dubna 2002. Nyní pokračuji v práci na počítači tady u nás v penzionu tím způsobem, že vyvíjím činnost na svých internetových stránkách a pomocí mailů si vyřizuji vlastní agendu tak, jak pro svůj způsob života potřebuji.

Další otázka: K čemu je Vám internet, případně počítač jako takový, vlastně dobrý?

Odpověď: Člověk získá informace ze světa zase z úplně jiného pohledu, než jsou třeba zprávy z rozhlasu, či televize nebo novin. Může udržovat kontakt s rodinou, jako způsob komunikace je to skvělé a rychlé, nehledíc k tomu, že když si děláte svoje stránky, něco se naučíte. Můžete využít počítače také jako nejdokonalejší psací stroj, protože když uděláte při psaní nějakou chybu nebo potřebujete část textu vymazat nebo naopak přidat či mezi stávající text něco vložit, můžete tak učinit velice lehce, což při psaní na dosud užívaných psacích strojích nelze.

Bylo by chybou si myslet, že na internetu najdete vše. Zatím to tak není, ale postupem času objem informací narůstá jak co do množství, tak i do kvality. Uvidíme, co nám v tomto ohledu budoucnost přinese.

Fenoménem dnešní doby jsou informace. Je jich však mnoho a se svým zájmem o ně musíme být opatrní, abychom jejich přísun zvládali a zůstali při tom normální.

Někdy je doopravdy nutné pořádně se vyspat, zajít si do přírody, do lesa, kde nepotkáte takřka nikoho. Jen tak si odpočínáte.

Mnohdy stačí, když si popovídáte s příjemným člověkem, a nemusí to být ani známý nebo člověk úplně nejbližší. Častokrát se stává, aniž si to člověk uvědomí, že potřebuje jiného člověka, partnerku, přítele, aby ho osvobodil ze zajetí techniky a vrátil ho do skutečnosti, která je mnohem krásnější než svět virtuální reality.

Stačí třeba dva dny nespát, nakupí se náhodou najednou více problémů, a už jste v tom, a pak už chybí jenom kousek, aby Vás odvezli se zlomeným zdravím.

Příroda, spánek a hudba zabírá na 100 %. To Vám zaručuji. A pak ti dobří přátelé, nebo partneři, či rodina. To je záruka všeho, že se udržíte v pohodě.

Loučím se s vámi a na závěr uvádím dva slíbené texty: můj český text k písni Yesterday od Beatles a text písně Perutě od Michala Schmalze, který složil pro skupinu Damiján.

YESTERDAY / VČERA

Hudba: The Beatles. Český text: Jan Vohrنا

Řeknu Vám,
včera jsem jen složil velký sen, ten jež objeví
se za týden, ten sen jež vyjde v novinách
Každý ví,
že se jenom silou napraví, tou silou, kterou láska
je, tak zkus zahrát na šalmaje
Teď hned,
vždyť víš, že zítra je možná právě teď, zkus když,
ti není člověk blíž dej svou lásku hned
kvůli té příčině, která světem vládne právě dnes
tak upři oči do nebes, Bůh suď, kvůli té příčině
Teď hned,
vždyť víš, že víra je možná právě teď, tak suď,
když není člověk blíž, dej svou lásku hned
kvůli té příčině, která světem vládne právě dnes
tak upři oči do nebes
Bůh suď, kvůli té příčině teď suď, vesmír Tě nemine

PERUTĚ 17. 11. 1989

Text: Michal Schmalz. Hudba: Damiján

Tvář, ukrytá za oknem
nevidí neslyší jenom vnímá
tvář, neví jak tvářit se
na jaké straně akvária plout

Tvář ukrytá za oknem
popíjí znuděně svůj džin a tonic
v garáži, v mírném podzemí
lepí svá křídla Ikaros chronik

Slova tu lítají jako ptáci, některá odlítnou
duhová peříčka v mořích ztrácí, perutě zůstanou

Tvář ukrytá za oknem
necítí radost ani zlobu
bicí souprava orloje
zahraje akcent na těžkou dobu

Co nás tu moklo v dešti, pod roztaženým parapletem
největší síla co je v pěsti, ji rozevírá v dlaň
Slova tu lítají jako ptáci, některá odlítnou
duhová peříčka v mořích ztrácí, perutě zůstanou

Kdysi mi jeden můj známý při náhodném setkání řekl:
„Nejdůležitější na knížce je to, co v ní není!“
Zkuste to brát také tak...

